

Arrest

nr. 314 060 van 7 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. MANDELBLAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 oktober 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 22 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 18 oktober 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekers toenmalige voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, bent u een Pasjtoense soenniet en bent u afkomstig van het dorp Bala Bagh in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. U ging tot de achtste graad naar school en bracht soms eten en thee naar de landbouwgronden waar uw vader werkte.

Enkele weken voor uw vertrek uit Afghanistan zag u onderweg naar school twee personen met twee jerrycans. Ze maanden u aan om verder te lopen maar door uw aarzeling kwam u te laat aan op school. U vertelde de leerkracht wat u gezien had om een straf te ontlopen en werd naar de directeur gestuurd. U vertelde de directeur wat u gezien had en hij verwittigde de politie en de ontmijningsdienst die de bermbom onschadelijk maakten. De directeur riep alle leerlingen samen om u in publiek te bejubelen. U kreeg tevens een som geld van de politie als beloning.

Nadat u over dit voorval vertelde aan uw moeder, gingen u en uw vader uit veiligheidsoverwegingen naar het huis van uw zus B(...) en uw schoonbroer N(...) in het dorp Khairabad. Enkele uren na jullie vertrek thuis kwamen zes leden van de taliban naar uw huis op zoek naar jullie. Toen uw moeder uw vader hiervan op de hoogte bracht, besliste uw vader om samen met enkele dorpsouderen naar de leiders van de taliban te gaan om te onderhandelen. De taliban maakten uw vader duidelijk dat zij u wilden bestraffen als voorbeeld naar de bevolking toe. Uw vader, een hartpatiënt, kreeg echter een hartaanval omdat hij dacht dat de taliban een wapen trokken.

Uw schoonbroer N(...) bracht u naar het huis van zijn familie in Khairabad waar u nog twee weken verbleef terwijl uw vertrek geregeld werd.

U verliet Afghanistan ongeveer in maart 2020 en reisde via onder andere Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Oostenrijk en Frankrijk naar België waar u aankwam op 11 oktober 2020 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 22 oktober 2020. Ongeveer twee maanden na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban opnieuw naar uw huis op zoek naar u met de boodschap dat ze u gingen doden indien ze u vonden.

U vreest dat de taliban u bij terugkeer naar Afghanistan zullen doden omdat u had geklikt over hun bermbom.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie neer van de taskara van uw vader alsook een kopie van een brief van de dorpsouderen ter bevestiging dat u in het dorp Bala Bagh woonde en dat u er problemen ondervond.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent uw Afghaanse identiteitsdocumenten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u immers dat uw taskara thuis bij uw moeder lag in Afghanistan toen u gevraagd werd naar uw gebrek aan identiteitsdocumenten (verklaring DVZ d.d. 24/03/2021, vraag 25). Tijdens uw onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat u een taskara had maar dat u deze kwijtraakte in Iran (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 18/11/2021, p. 8). Geconfronteerd met deze incoherentie stelde u dat u bij de DVZ had gezegd dat u uw originele taskara had meegenomen maar dat er nog een kopie thuis lag (CGVS, p. 8). Deze verklaring vindt geen weerslag in het verslag van de DVZ, dat u werd voorgelezen in het Pasjtoe en dat u voor akkoord ondertekend heeft zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat u zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Bovendien is het opmerkelijk dat uw moeder niet probeerde om een nieuwe kopie van uw taskara te bekomen bij het districtshuis nadat ze de uwe verloor, ofschoon zij er wel een brief bekwam van de maleks ter bevestiging van uw afkomst uit Bala Bagh (CGVS, p. 9). Voorts blijkt uit het administratief dossier dat u in Oostenrijk een andere naam en geboortedatum opgaf toen uw vingerafdrukken genomen werden, hetgeen verder doet twijfelen aan uw werkelijke identiteit.

Het geheel van deze vaststellingen omtrent uw gebrekkig aangetoonde identiteit doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw problemen met de taliban omdat uw verklaringen hierover dermate tegenstrijdig en onwaarschijnlijk waren.

In de eerste plaats moet aangestipt worden dat de situatie zoals u deze beschreef bijzonder weinig plausibel overkomt. Uw regio is volgens u de afgelopen zes à acht jaar geheel in handen van de taliban en de overheid kwam enkel in grote konvoien, bleef even en verliet vervolgens de regio opnieuw (CGVS, p. 9). De gewone mensen konden niets doen tegen de taliban, moesten naar hen luisteren en indien ze dit niet deden werden ze door de taliban doodgeschoten (CGVS, p. 9). In deze context kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen op uw school. Dat uw directeur alle leerlingen samenriep en dat de politiechef vervolgens uw naam uitriep en u naar voren liet komen, terwijl er onder de leerlingen die van verschillende dorpen komen (CGVS, p. 3) vele talibanaanhangers waren (CGVS, p. 10) is niet ernstig in de door u beschreven veiligheidscontext waarin de taliban reeds jarenlang de gehele controle over de regio hadden. Van een schooldirecteur mag al verwacht worden dat hij dergelijke risicoanalyse zou kunnen maken om zijn studenten niet in gevaar te brengen, laat staan van het hoofd van de politie, wiens naam u overigens niet wist (CGVS, p. 13). Bovendien oogt ook de actie van de taliban zeer weinig plausibel. Zij kozen de hoofdweg die naar een school van honderden leerlingen leidt uit om een bermbom te plaatsen net op het moment van (of net na aangezien u aangaf dat u te laat was) het startuur van de lessen. Dergelijke onvoorzichtigheid en complete gebrek aan kennis van de regio waardoor zij niet enkel door u maar door veel andere leerlingen hadden kunnen opgemerkt worden, is allerm minst aannemelijk voor een groepering die zich net lokaal tracht te verankeren en volgens u reeds jarenlang de regio in handen had. Deze zeer weinig plausible verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw problemen dan ook op manifeste wijze.

Tot slot gaf u tegenstrijdige verklaringen over de beloning die u kreeg. U beweerde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u als beloning voor uw melding 500 afghani kreeg (vragenlijst CGVS d.d. 24/03/2020, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde u echter dat u als beloning 1000 afghani kreeg (CGVS, p. 13). Hiermee geconfronteerd stelde u dat u bij de DVZ gezegd had dat u twee briefjes van 500 afghani had gekregen (CGVS, p. 15). Dit is een post-factum verklaring die geen weerslag vindt in het verslag bij de DVZ en zeer onwaarschijnlijk oogt daar u zich uitdrukkelijk akkoord had verklaard met de inhoud van uw verklaringen bij de DVZ.

Uit bovenstaande vaststellingen moet dan ook geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u getuige was van een bermbom die geplaatst werd door de taliban, dat u dit meldde en hierdoor problemen ondervond.

Aangezien u uw vaders bezoek aan de taliban en onfortuinlijke overlijden in het verlengde van deze ongeloofwaardige gebeurtenissen plaatste, kan ook hieraan hoegenaamd geen geloof worden gehecht. Toch kan ten overvloede nog gewezen worden op een verdere tegenstrijdigheid in uw verklaringen over het tijdstip

waarop uw vader naar de taliban stapte. U beweerde bij de DVZ immers dat u en uw vader allebei ongeveer vier dagen in het huis van uw zus B(...) bleven (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) terwijl u bij het CGVS stelde dat u met uw vader naar het huis van uw zus B(...) en haar echtgenoot ging, dat de taliban vervolgens enkele uren na jullie vertrek bij jullie thuis langskwamen en dat uw vader de volgende dag naar de taliban ging om te onderhandelen (CGVS, p. 10, 11, 14). Geconfronteerd met deze duidelijke tegenstrijdigheid herhaalde u uw laatste verklaringen hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet uitklaart. De Commissaris-generaal ziet verder niet in waarom er volgens uw advocaat geen sprake is van een tegenstrijdigheid tussen een verblijf van twee dagen, dan nog mits een zeer ruime interpretatie van uw verklaringen, en een verblijf van vier dagen (CGVS, p. 17). Deze opmerkelijke tegenstrijdigheid doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

Daarenboven liet u het bezoek van de taliban aan uw woning ongeveer twee maanden na uw vertrek uit Afghanistan geheel onvermeld bij de DVZ. Dat u deze gebeurtenis, de enige concrete aanwijzing dat de taliban nog steeds op zoek waren naar u, niet kon zeggen omdat u niet genoeg tijd kreeg (CGVS, p. 12) is opnieuw niet ernstig. Ondanks het feit dat de vragenlijst bij de DVZ niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen uit uw asielrelaas vermeldt.

Verder informeerde u zich maar zeer beperkt over de verdere afwikkeling van uw problemen. U hoorde van uw moeder dat de talibancommandant Z(...) intussen een belangrijke functie heeft maar u wist niet dewelke (CGVS, p. 16). Over de andere talibancommandanten verantwoordelijk voor de dood van uw vader heeft u geen idee of zij nog in uw regio aanwezig zijn (CGVS, p. 16). U bleek evenmin op de hoogte van het wedervaren van uw schooldirecteur, nochtans een sleutelfiguur in uw relaas. Zijn verdere relatie met de taliban zou immers een aanwijzing kunnen betekenen voor uw eigen veiligheidsrisico. Het feit dat u op geen enkel moment nog vroeg naar wat er met hem gebeurde na uw vertrek (CGVS, p. 13) en niet wist of hij nog steeds directeur is van uw school (CGVS, p. 16) ondermijnt de geloofwaardigheid van uw eigen vrees dan ook verder.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en

de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het

optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De neergelegde documenten beïnvloeden bovenstaande vaststellingen op geen enkele wijze. In de eerste plaats moet opgemerkt worden dat het slechts kopieën betreft waarvan de authenticiteit op generlei wijze kan worden nagegaan. De brief van de dorpsouderen heeft gezien het gesolliciteerde karakter ervan – uw moeder vroeg hierom (CGVS, p. 9) – zeer beperkte bewijswaarde en vermeldt bovendien niet welke problemen u kende in Afghanistan (CGVS, p. 9). De kopie van de taskara van uw (beweerde) vader verandert verder niets aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, § 2, 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing overweegt dat het geheel van de gedane vaststellingen omtrent verzoekers gebrekkig aangetoonde identiteit afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid, meent verzoeker dat zijn verklaringen met argwaan geanalyseerd worden en hij *“een plausible verklaring (heeft) afgelegd voor dit misverstand dat is ontstaan tijdens zijn onderhoud bij DVZ”*. Hij verwijst in dit kader naar de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS). Aangaande zijn *taskara* stelt verzoeker dat hij zijn moeder om een kopie heeft verzocht maar zij zich hiervoor moet wenden tot de autoriteiten, in dit geval de taliban, wat zijn moeder niet durfde gezien de problemen die hij had. In tegenstelling tot de taliban zijn de dorpsoudsten mensen die zijn moeder altijd in het dorp heeft gezien en is ze daarom niet bang om hen te benaderen, aldus verzoeker. Met betrekking tot zijn in Oostenrijk opgegeven identiteit, wijst verzoeker erop dat hij spontaan heeft verklaard, zowel tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS als bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), dat hij in Oostenrijk een andere identiteit opgaf omdat hij er niet wilde blijven en de adjunct-commissaris dus ten onrechte zijn identiteit in twijfel trekt.

Aangaande zijn problemen met de taliban en de door hem geschetste gang van zaken, voert verzoeker aan dat er verzet heerste in het dorp en de autoriteiten de controle over de stad probeerden te behouden, waardoor de korpschef altijd ter plaatse was. Een van de verzetsfiguren was de schooldirecteur, die zich zelfverzekerd voelde dankzij de aanwezigheid van de korpschef, aldus verzoeker. Verzoeker stelt dat ze wilden dat de andere studenten verzoekers voorbeeld zouden volgen en zouden vertellen wat ze zagen, en hij daarom in het openbaar werd geprezen om als voorbeeld te dienen. Wat betreft het feit dat de taliban een bom op de hoofdweg naar de school plaatsten, verwijst verzoeker naar een artikel van La Dépeche waaruit blijkt dat de taliban in het verleden al aanslagen gepleegd hebben voor scholen en waarbij er slachtoffers onder de studenten vielen (stukkenbundel verzoeker, stuk 5). Verzoeker stelt dat, aangezien de taliban onderweg naar de school een bom wilden plaatsen, ze zeker slachtoffers wilden maken onder de leerlingen en de *“beste plaats om er aan te komen was daarom de hoofdweg naar de school bij de aanvang van de lessen”*.

Wat betreft verzoekers verklaringen over de beloning die hij zou gekregen hebben, stelt hij onder verwijzing naar de notities van het persoonlijk onderhoud dat hij duidelijk uitgelegd heeft dat hij twee brieven van 500 afghani kreeg en dit dus een misverstand tijdens zijn interview bij de DVZ betreft.

Aangaande de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen over het tijdstip waarop zijn vader naar de taliban stapte, meent verzoeker dat er tijdens het interview bij de DVZ *“een verwarringsprobleem is ontstaan”*. Hij blijft bij zijn versie dat zijn vader hem naar zijn zus B. vergezelde en dat zijn vader de volgende dag naar de taliban ging. Wat betreft zijn verklaringen over het bezoek van de taliban aan zijn woning twee maanden nadat hij het land verliet, wat hij niet bij de DVZ vertelde, meent hij dat dit een detail is in zijn relaas. Hij voert aan dat het gesprek bij de DVZ erg snel verloopt en dat verzoekers om internationale bescherming worden gevraagd de redenen van hun vertrek uit hun land van herkomst kort weer te geven. Vaak wordt er gemeld dat ze niet de gelegenheid hebben gehad alle redenen uit te leggen die hen ertoe gebracht hebben hun land van herkomst te verlaten of dat ze onder druk zijn gezet door de ambtenaar bij de DVZ, aldus verzoeker. Bovendien heeft hij duidelijk uiteengezet dat hij tijdens zijn onderhoud bij de DVZ geen tijd had om over deze gebeurtenis te praten, aldus verzoeker.

Wat betreft zijn gebrekkige kennis aangaande de verdere afwikkeling van zijn problemen, stelt verzoeker dat er geen rekening is gehouden met zijn jonge leeftijd, aangezien hij vijftien jaar oud was toen hij Afghanistan verliet en het enige wat hem aanbelangde was zijn thuisland te verlaten om zijn leven te redden. Toen hij in

België aankwam, stelde hij zijn moeder vragen, maar gaf ze hem niet veel informatie omdat ze hem wou beschermen, aldus verzoeker. Verzoeker stelt dat zijn moeder hem alleen informatie gaf over zijn persoonlijke situatie, namelijk dat de taliban hem nog steeds zochten en bij hem thuis langsgesproken waren toen hij in Turkije was.

Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan stelt verzoeker dat, hoewel het geweldsniveau sinds de machtsovername van de taliban is afgenomen, deze veranderingen zeer recent zijn en de situatie in Afghanistan zeer onstabiel blijft. Verzoeker stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat de situatie zich zodanig gestabiliseerd heeft dat het risico voor een burger naar behoren kan worden beoordeeld op basis van artikel 48/4, lid 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst in dit kader naar de "Country Guidance Afghanistan" van EASO van november 2021 en de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van april 2022. Verzoeker verwijst voorts naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 30 maart 2022 en stelt dat de adjunct-commissaris had moeten onderzoeken of er sprake was van persoonlijke omstandigheden die het risico van willekeurig geweld voor verzoeker zouden kunnen vergroten. *In casu* is dergelijke analyse niet verricht, aangezien er hierover geen vragen werden gesteld, zo voert verzoeker aan. Volgens verzoeker heeft de adjunct-commissaris evenmin een analyse gemaakt van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker. Hij verwijst naar het rapport "Afghanistan security situation" van EUAA van augustus 2022 en stelt dat hij uit een problematische regio in Afghanistan komt.

Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan licht verzoeker als volgt toe:
"Afghanistan wordt momenteel geconfronteerd met een hongersnood. Volgens een verklaring van het Wereldvoedselprogramma van 25.01.20224 :

(...)

Volgens een rapport van Human Rights Watch van 01.03.2022 (stuk 2):

(...)

De sociaaleconomische situatie in Afghanistan is dus alarmerend.

Tegenpartij betwist de algemene situatie en de moeilijke levensomstandigheden in Afghanistan niet maar is van oordeel dat deze situatie niet binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2 b) van de wet van 15.12.1980 valt omdat deze situatie niet voornamelijk veroorzaakt worden door de actoren bedoeld in artikel 48/5 §1 van de wet van 15.12.1980. Echter, in tegenstelling tot wat tegenpartij beweert, is de humanitaire crisis wel het gevolg van het handelen van specifieke actoren.

Ten eerste moet worden benadrukt dat er volgens het eerder genoemde EASO COI rapport van januari 2022 een groot gebrek aan informatie over de situatie in het land en over de bedoelingen van de Taliban is. De situatie blijft zeer onstabiel en we kunnen momenteel geen conclusies trekken over de situatie in Afghanistan en hoe deze zich in de toekomst zal ontwikkelen (p.8-9).

Veel journalisten werden geëvacueerd of moesten vluchten en de media stonden voor veel uitdagingen, waaronder een gebrek aan middelen en beperkingen op de mediavrijheid.

Bijgevolg werd het zeldzaam om te rapporteren over gebeurtenissen die buiten Kabul plaatsvonden (p.9-10).

Een aantal bronnen is gestopt met het publiceren of bijwerken van documenten die belangrijk waren voor de productie van COI over Afghanistan en in het bijzonder (p.11):

(...)

Op 18.9.2021 heeft de Afghaanse onafhankelijke mensenrechtencommissie in een verklaring laten weten dat zij haar functie niet kan vervullen omdat alle kantoren door Taliban-troepen bezet zijn.

De situatie in Afghanistan moet daarom met grote gematigdheid worden geanalyseerd.

Ten tweede wordt erkend dat de huidige crisis gedeeltelijk verband houdt met droogte, maar dat deze droogte politieke oorzaken heeft.

Afghanistan is namelijk een land waarvan de geografie niet erg bevorderlijk is voor de landbouw: slechts 12% van het land wordt als bebouwbaar beschouwd. Oorlogsperioden en invasies hebben echter veel landbouwinstallaties verwoest. Tegelijkertijd hebben massale bewegingen van gedwongen ontheemden en een gestage toename van het areaal dat voor de papaverteelt wordt gebruikt de voedselonzeekerheid verergerd. Tussen 2001 en 2021 verdrievoudigde het areaal voor de papaverteelt (stuk 3). Voedselonzeekerheid is daarom een reeds lang bestaand probleem.

Bovendien werd na de machtsovername door de Taliban de internationale hulp, die veel Afghanen in staat stelde te overleven, afgesneden (stuk 4) :

(...)

In deze context persen de Taliban voedsel en geld af van gemeenschappen en dwingen dorpelingen hen te voeden. Talibanbeleid berooft de meeste vrouwen van hun baan en degenen die nog kunnen blijven werken, krijgen hun salaris niet door de financiële crisis. In tegenstelling tot wat tegenpartij beweert, is de huidige humanitaire crisis in Afghanistan dus duidelijk het directe en indirecte gevolg van specifieke acties van specifieke actoren.

In bovengenoemd arrest nr. 270 813 van 31.03.2022 was de RVV eveneens van oordeel dat niet kon worden uitgesloten dat de precaire sociaal-economische en humanitaire situatie hoofdzakelijk te wijten was aan het gedrag van de Taliban.

Ten slotte heeft de RVV in bovengenoemd arrest geoordeeld dat als de humanitaire crisis in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie beschreven in het Sufi en Elmi-arrest van het EHRM en dus kan worden toegeschreven aan het optreden van (staats)actoren, deze situatie onder artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980 valt.

In dit arrest "Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk", oordeelde het EHRM dat het feit dat de droogte bijgedragen heeft aan de humanitaire crisis, niet voldoende is om de directe en indirecte verantwoordelijkheid van de partijen bij het conflict uit te sluiten.

Ze dringt met name aan op het feit dat de terroristische groepering Al Shabaab, die de controle over een deel van Somalië heeft overgenomen, de toegang tot humanitaire organisaties heeft geweigerd, waardoor de levensomstandigheden van de bevolking onder haar controle verder zijn verslechterd.

Het EHRM analyseerde het vermogen van verzoekers om in hun basisbehoeften te voorzien, alsmede de vooruitzichten op verbetering op korte termijn. Zij concludeerde dat er sprake was van een schending van artikel 3 van het EVRM en wees erop dat de helft van de bevolking voor haar voedselvoorziening afhankelijk was van humanitaire hulp en dat de humanitaire hulp uit verschillende regio's was teruggetrokken. De humanitaire crisis trof een kwart van de Somalische bevolking en dreigde op te lopen tot een derde.

De huidige situatie met de hongersnood in Afghanistan lijkt in veel opzichten op de situatie in Somalië in 2011.

De elementen waarop het Hof zich heeft gebaseerd om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen, zijn momenteel ook in Afghanistan aanwezig."

Aangaande zijn vermeende verwestering stelt verzoeker het volgende:

"Tegenpartij heeft ten onrechte verzoeker niet terug voor een nieuw gesprek opgeroepen om opnieuw gehoord te worden over zijn angsten bij zijn terugkeer, gelet op de ontwikkeling van de situatie in Afghanistan.

Uit het NANSEN-rapport « De beschermingsnood van Hazara's in Afghanistan » blijkt namelijk dat :

(...)

Bovendien, volgens het EASO COI-rapport van januari 2022 « Afghanistan Country Focus » :

(...)

Verzoeker is op 12.10.2020 in België aangekomen en heeft op 22.10.2020 zijn verzoek om internationale bescherming ingediend. Hij woont dus al meer dan twee jaar in België.

Bij beslissing nr. 270 813 van 31.03.2022 heeft de RVV de beslissing van het CGVS nietig verklaard op grond van het feit dat verzoeker's profiel als een persoon die terugkeert uit het Westen grondig moet worden onderzocht.

Dit arrest is mutatis mutandis van toepassing op onderhavige zaak, aangezien door tegenpartij geen vraag werd gesteld over zijn vrees om als "verwesterd" te worden beschouwd en aldus het doelwit van de Taliban te worden.

Bij beslissing n°278 653 van 12.10.2022 erkende RVV een jonge Afghaanse vluchteling vanwege zijn verwestering. RVV wijst in haar oordeel op factoren waarmee rekening moet worden gehouden:

(...)

In dit geval was verzoeker 15 jaar oud bij aankomst in België. De leeftijd van verzoeker werd niet betwist. Hij verblijft onafgebroken sinds meer dan twee jaar in België. Hij is nu meerderjarig.

Verzoeker is opgeleid in België en heeft taallessen gevolgd. Hij spreekt nu heel goed Frans.

Hij heeft ook een vriendin in België die geen moslim is (stuk 7). Zijn voogd getuigt bovendien van zijn integratie in België in het bijzonder op school waar hij veel vrienden heeft gemaakt. Sommige jongeren uit de Afghaanse gemeenschap beschuldigden hem ervan ontrouw te zijn en met meisjes uit te gaan.

Zijn voogd legde in het bijzonder uit (stuk 6):

(...)

Verzoeker werkt regelmatig op weekends en op feestdagen in een restaurant en een kruidenierswinkel. Hij helpt ook opvoeders en leraren op school door samen met andere jongeren de rol van vertaler te spelen.

Als hij terugkeert loopt hij het risico als "verwesterd" te worden beschouwd en niet aan de praktijken die in Afghanistan door de Taliban worden toegepast te voldoen, en loopt het risico te worden ontvoerd, gemarteld en zelfs gedood. Verzoeker maakt dus deel uit van een groep die het doelwit is van de Taliban vanwege het feit dat hij lange tijd in Europa heeft gewoond."

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, subsidiair hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en "nog meer subsidiaire" de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden, blijkens de inventaris, de volgende nieuwe stavingstukken toegevoegd:

"2. Uittreksel uit het rapport van Human Rights Watch dd 01.03.2022.

3. Artikel van de website « The Conversation » dd 08.02.2022.

4. Artikel van de website « Le Monde » dd 07.01.2022.

5. Artikel van de website « La Dépeche » dd 09.05.2021.

6. Getuigenis van de voogd van verzoeker dd 22.11.2022.

7. Foto van verzoeker en zijn vriendin."

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 5 augustus 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland en waarbij zij, behalve naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, verwijst naar de COI Query "*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, de "*Afghanistan – Country Focus*" van EUAA van december 2023, het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023, de COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de taliban*" van 14 december 2023, de "*COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments*" van EUAA van 2 februari 2024 en de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024, als bijkomende informatiebronnen.

3.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een aantal stukken ter staving van zijn integratie in België en een kopie van zijn *taskara* voegt (aanvullende nota verzoeker, stukken 1-5).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 49/3 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht.

Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) het geheel aan vaststellingen omtrent zijn gebrekkig aangetoonde identiteit afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid, omdat (B) er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met de taliban omdat zijn verklaringen hierover tegenstrijdig en onwaarschijnlijk waren, nu (i) de situatie zoals hij die beschreef weinig plausibel overkomt, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de beloning die hij kreeg, (iii) aangezien hij zijn vaders bezoek aan de taliban en diens overlijden in het verlengde van de reeds ongeloofwaardig bevonden gebeurtenissen plaatste, ook hier geen geloof aan kan worden gehecht, (iv) er ten overvloede nog kan worden gewezen op een verdere tegenstrijdigheid in zijn

verklaringen over het tijdstip waarop zijn vader naar de taliban stapte, (v) hij het bezoek van de taliban aan zijn woning twee maanden na zijn vertrek uit Afghanistan geheel onvermeld liet bij de DVZ en (vi) hij zich zeer beperkt informeerde over de verdere afwikkeling van zijn problemen, omdat (C) er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, omdat (E) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en omdat (F) de neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen op geen enkele wijze beïnvloeden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Enkele weken voor zijn vertrek uit Afghanistan zou verzoeker op weg naar school twee personen met jerrycans gezien hebben, die hem aangemaand zouden hebben om verder te lopen. Verzoeker zou op school aan de directeur verteld hebben wat hij gezien had, waarop de directeur de politie en de ontminningsdienst verwittigd zou hebben en vervolgens een bembom onschadelijk zou zijn gemaakt. Hierna zou de directeur iedereen samengeroepen hebben om verzoeker publiekelijk te bejubelen. Verzoeker zou tevens van de politie een som geld als beloning gekregen hebben. Nadat verzoeker dit voorval thuis verteld had, zouden hij en zijn vader uit veiligheidsoverwegingen naar het huis van verzoekers zus B. en schoonbroer N. gegaan zijn. Enkele uren na hun vertrek zouden er zes leden van de taliban naar verzoekers woning gekomen zijn op zoek naar verzoeker en zijn vader. Omwille hiervan zou verzoekers vader besloten hebben met enkele dorpsouderen naar de leiders van de taliban te gaan om te onderhandelen. De taliban zouden in dit gesprek duidelijk gemaakt hebben dat zij verzoeker wilden straffen als voorbeeld naar de bevolking toe. Verzoekers vaders zou tijdens dit gesprek gedacht hebben dat de taliban een wapen trokken, waardoor hij een hartaanval gekregen zou hebben en overleden zou zijn. Verzoeker zou hierna nog twee weken bij de familie van zijn schoonbroer N. gebleven zijn, waarna hij in maart 2020 Afghanistan zou verlaten hebben. Twee maanden na zijn vertrek zouden de taliban opnieuw naar verzoekers huis gekomen zijn op zoek naar hem, met de boodschap dat ze hem zouden doden indien ze hem vonden.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker gedood te worden door de taliban omdat hij heeft geklikt over de bembom.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst motiveert de adjunct-commissaris aangaande verzoekers verklaringen omtrent zijn identiteit en identiteitsdocumenten op goede gronden als volgt:

“Vooreerst moet opgemerkt worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent uw Afghaanse identiteitsdocumenten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u immers dat uw taskara thuis bij uw moeder lag in Afghanistan toen u gevraagd werd naar uw gebrek aan identiteitsdocumenten (verklaring DVZ d.d. 24/03/2021, vraag 25). Tijdens uw onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat u een taskara had maar dat u deze kwijtraakte in Iran (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 18/11/2021, p. 8). Geconfronteerd met deze incoherentie stelde u dat u bij de DVZ had gezegd dat u uw originele taskara had meegenomen maar dat er nog een kopie thuis lag (CGVS, p. 8). Deze verklaring vindt geen weerslag in het verslag van de DVZ, dat u werd voorgelezen in het Pasjtoe en dat u voor akkoord ondertekend heeft zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat u zich uitdrukkelijk

akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Bovendien is het opmerkelijk dat uw moeder niet probeerde om een nieuwe kopie van uw taskara te bekomen bij het districtshuis nadat ze de uwe verloor, ofschoon zij er wel een brief bekwam van de maleks ter bevestiging van uw afkomst uit Bala Bagh (CGVS, p. 9). Voorts blijkt uit het administratief dossier dat u in Oostenrijk een andere naam en geboortedatum opgaf toen uw vingerafdrukken genomen werden, hetgeen verder doet twifelen aan uw werkelijke identiteit. Het geheel van deze vaststellingen omtrent uw gebrekkig aangetoonde identiteit doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”

De Raad merkt op dat de adjunct-commissaris terecht vaststelt dat verzoeker bij de DVZ verklaarde dat zijn *taskara* bij zijn moeder thuis in Afghanistan lag (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, verklaring DVZ, vraag 25), waar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij zijn *taskara* verloor in Iran (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Door thans in voorliggend verzoekschrift vol te houden dat het om een misverstand gaat en de verklaring die hij hierover op het CGVS heeft afgelegd te herhalen, namelijk dat hij zijn originele *taskara* bij zich had en er thuis in Afghanistan een kopie lag, die zijn moeder intussen zou kwijt geraakt zijn, weerlegt verzoeker geenszins dat deze verklaring geen weerslag vindt in het verslag van zijn gehoor bij de DVZ, dat aan hem werd voorgelezen in het Pasjtoe en dat hij voor akkoord ondertekend heeft. Waar verzoeker ter verklaring van het feit dat zijn moeder niet probeerde een nieuwe kopie van zijn *taskara* te bekomen bij het districtshuis nadat ze de kopie verloor aanvoert dat zij zich in dit geval tot de autoriteit, en dus de taliban, had moeten wenden, doch dit niet durfde gezien de problemen die verzoeker had, wijst de Raad erop dat verzoeker Afghanistan in maart 2020 verliet en nog voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021 in België toekwam, zodat zijn moeder intussen, toen de taliban nog niet aan de macht waren, de tijd had gehad te proberen een nieuwe kopie van verzoekers *taskara* bij het districtshuis te bekomen. Bovendien maakt verzoeker niet duidelijk, als hij zelf geen *taskara* heeft en zijn moeder de taliban niet durft te benaderen om een nieuwe kopie te vragen, hoe hij dan aan de kopie van zijn *taskara* komt die hij ter zitting neerlegt bij zijn aanvullende nota (aanvullende nota verzoeker, stuk 3). Verzoeker heft de eerder vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties in zijn verklaringen over zijn *taskara* niet op door hier alsnog een fotokopie van bij te brengen. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Tevens dient te worden gewezen op objectieve landeninformatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden en dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)). Verder doet verzoeker met zijn betoog dat hij zowel bij de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS spontaan heeft verklaard dat hij in Oostenrijk een valse identiteit opgaf niets af aan de verwachting dat hij met betrekking tot zijn naam en geboortedatum te allen tijde correcte en coherente verklaringen aflegt, waartoe verzoeker, gelet op zijn verklaringen in Oostenrijk, echter in gebreke blijft. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad verzoekers algemene geloofwaardigheid.

Verder kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker beschreven gang van zaken, zoals door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt toegelicht:

“Uw regio is volgens u de afgelopen zes à acht jaar geheel in handen van de taliban en de overheid kwam enkel in grote konvoien, bleef even en verliet vervolgens de regio opnieuw (CGVS, p. 9). De gewone mensen konden niets doen tegen de taliban, moesten naar hen luisteren en indien ze dit niet deden werden ze door de taliban doodgeschoten (CGVS, p. 9). In deze context kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen op uw school. Dat uw directeur alle leerlingen samenriep en dat de politiechef vervolgens uw naam uitriep en u naar voren liet komen, terwijl er onder de leerlingen die van verschillende dorpen komen (CGVS, p. 3) vele talibanaanhangers waren (CGVS, p. 10) is niet ernstig in de door u beschreven veiligheidscontext waarin de taliban reeds jarenlang de gehele controle over de regio hadden. Van een schooldirecteur mag al verwacht worden dat hij dergelijke risicoanalyse zou kunnen maken om zijn studenten niet in gevaar te brengen, laat staan van het hoofd van de politie, wiens naam u overigens niet wist (CGVS, p. 13). Bovendien oogt ook de actie van de taliban zeer weinig plausibel. Zij kozen de hoofdweg die naar een school van honderden leerlingen leidt uit om een bembom te plaatsen net op het moment van (of net na aangezien u aangaf dat u te laat was) het startuur van de lessen. Dergelijke onvoorzichtigheid en complete gebrek aan kennis van de regio waardoor zij niet enkel door u maar door veel andere leerlingen hadden kunnen opgemerkt worden, is allerm minst aannemelijk voor een groepering die zich net lokaal tracht te verankeren en volgens u reeds jarenlang de regio in handen had. Deze zeer weinig plausibele verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw problemen dan ook op manifeste wijze.”

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat er verzet heerste in het dorp, de autoriteiten de controle over de stad probeerden te behouden en de korpschef daarom altijd ter plaatse was. Voorts stelt verzoeker dat een van de verzetsfiguren de schooldirecteur was, die zich zelfverzekerd voelde omwille van de aanwezigheid

van de korpschef. De Raad merkt op dat dit loutere beweringen *post factum* zijn, die bovendien niet overeenstemmen met verzoekers eerdere verklaringen dat er niemand in het dorp was die opkwam tegen de taliban, omdat ze anders gewoon worden doodgeschoten, en de overheid slechts op sommige momenten in grote konvooien aankwam, even bleef en dan terug wegging (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Daarenboven blijft het feit dat, zelfs zo de schooldirecteur een zelfverzekerd verzetsfiguur zou zijn en de autoriteiten de controle in het dorp trachten te behouden, het niet aannemelijk is dat de schooldirecteur en de korpschef dergelijke ondoordachte handelingen zouden stellen en het risico zouden nemen verzoeker op die manier mogelijks in gevaar te brengen.

Waar verzoeker verder aanvoert dat het niet onwaarschijnlijk is dat de taliban een bom op de hoofdweg naar de school plaatsten als ze slachtoffers wilden maken onder de leerlingen en hij verwijst naar een gevoegd artikel waaruit blijkt dat de taliban dit eerder al deden (stukkenbundel verzoeker, stuk 5), merkt de Raad op dat niet betwist wordt dat de taliban een bom zouden kunnen plaatsen dichtbij een school, maar wél dat zij deze zouden plaatsen op de hoofdweg nèt op het moment dat de school begint en er dus veel leerlingen zullen passeren. Zo kan er verwacht worden van de taliban dat zij dit op een andere plek zouden doen, of minstens op een ander tijdstip wanneer er een minder grote kans is dat zij betrapt of gezien zullen worden. Verzoekers betoog is dan ook niet afdoend om de bovenstaande motieven van de adjunct-commissaris, die pertinent en terecht zijn, te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de beloning die hij kreeg van de politie. Hij licht dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toe:

"U beweerde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u als beloning voor uw melding 500 afghani kreeg (vragenlijst CGVS d.d. 24/03/2020, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde u echter dat u als beloning 1000 afghani kreeg (CGVS, p. 13). Hiermee geconfronteerd stelde u dat u bij de DVZ gezegd had dat u twee briefjes van 500 afghani had gekregen (CGVS, p. 15). Dit is een post-factum verklaring die geen weerslag vindt in het verslag bij de DVZ en zeer onwaarschijnlijk oogt daar u zich uitdrukkelijk akkoord had verklaard met de inhoud van uw verklaringen bij de DVZ."

Verzoeker beperkt er zich in zijn verzoekschrift toe te stellen dat hij duidelijk uitlegde dat hij twee brieven van 500 afghani had ontvangen en dit een misverstand tijdens zijn verhoor bij de DVZ moet zijn, waarmee hij echter de terecht vastgestelde tegenstrijdigheid niet weerlegt, noch ontkracht. De Raad merkt op dat verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde dat het interview bij de DVZ goed verliep en alles er correct werd opgeschreven (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Het is naar het oordeel van de Raad derhalve niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing te stellen dat dit een misverstand is en dat men *"bezwaarlijk een tegenstrijdigheid in zijn verklaringen (kan) aantreffen"*.

Tevens dient de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast te stellen dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande het tijdstip dat zijn vader naar de taliban stapte. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Aangezien u uw vaders bezoek aan de taliban en onfortuinlijke overlijden in het verlengde van deze ongeloofwaardige gebeurtenissen plaatste, kan ook hieraan hoegenaamd geen geloof worden gehecht. Toch kan ten overvloede nog gewezen worden op een verdere tegenstrijdigheid in uw verklaringen over het tijdstip waarop uw vader naar de taliban stapte. U beweerde bij de DVZ immers dat u en uw vader allebei ongeveer vier dagen in het huis van uw zus B(...) bleven (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) terwijl u bij het CGVS stelde dat u met uw vader naar het huis van uw zus B(...) en haar echtgenoot ging, dat de taliban vervolgens enkele uren na jullie vertrek bij jullie thuis langskwamen en dat uw vader de volgende dag naar de taliban ging om te onderhandelen (CGVS, p. 10, 11, 14). Geconfronteerd met deze duidelijke tegenstrijdigheid herhaalde u uw laatste verklaringen hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet uitklaart. De Commissaris-generaal ziet verder niet in waarom er volgens uw advocaat geen sprake is van een tegenstrijdigheid tussen een verblijf van twee dagen, dan nog mits een zeer ruime interpretatie van uw verklaringen, en een verblijf van vier dagen (CGVS, p. 17). Deze opmerkelijke tegenstrijdigheid doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban."

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker beperkt er zich in zijn verzoekschrift namelijk toe louter te volharden in zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, namelijk dat zijn vader hem vergezelde naar zijn zus B. en de volgende dag naar de taliban ging, en te stellen dat er *"tijdens zijn onderhoud bij DVZ een verwarringsprobleem is ontstaan"*, waardoor hij de analyse van de adjunct-commissaris, die steun vindt in het administratief dossier en pertinent en draagkrachtig is, niet in een ander daglicht kan stellen. De Raad herhaalt dat verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde dat het interview bij de DVZ goed verliep en alles er

correct werd opgeschreven en dat het derhalve niet ernstig is om na confrontatie met voormelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen van een misverstand te gewagen.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Daarenboven liet u het bezoek van de taliban aan uw woning ongeveer twee maanden na uw vertrek uit Afghanistan geheel onvermeld bij de DVZ. Dat u deze gebeurtenis, de enige concrete aanwijzing dat de taliban nog steeds op zoek waren naar u, niet kon zeggen omdat u niet genoeg tijd kreeg (CGVS, p. 12) is opnieuw niet ernstig. Ondanks het feit dat de vragenlijst bij de DVZ niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen uit uw asielrelaas vermeldt.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het gesprek bij de DVZ erg snel verloopt, verzoekers om internationale bescherming wordt gevraagd heel kort de redenen van hun vertrek uit hun land van herkomst op te geven en er vaak door verzoekers om internationale bescherming wordt gemeld dat ze niet de gelegenheid hebben gehad alle redenen uit te leggen die ertoe hebben geleid dat ze hun land van herkomst hebben verlaten of dat ze onder druk gezet zijn door de ambtenaar van de DVZ, beperkt hij zich tot een algemene kritiek die hij niet op zijn persoonlijke situatie betreft, laat staan dat verzoeker zou aantonen dat de door hem aangehaalde hypothetische problemen zich *in casu* daadwerkelijk hebben voorgedaan. De Raad herhaalt dat verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zijn gehoor bij de DVZ goed verliep en dat hij geen correcties wenste aan te brengen aan hetgeen toen werd opgeschreven. Voorts bevestigde verzoeker dat hij bij de DVZ alle redenen had kunnen vermelden waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Bovendien blijkt uit de in het administratief dossier aanwezige vragenlijst dat het betrokken verslag bij de DVZ aan verzoeker in het Pasjtoe werd voorgelezen en door hem voor akkoord werd ondertekend (AD, stuk 7, vragenlijst CGVS). Het is derhalve niet ernstig dat verzoeker op het CGVS pas na confrontatie met tegenstrijdigheden in zijn verklaringen stelt dat hij geen tijd kreeg om over het feit dat de taliban twee maanden na zijn vertrek zijn langsgesproken te spreken. Dit kan ook geenszins blijken uit het betrokken verslag. In dit verband dient er nog op gewezen dat de ambtenaren van de DVZ onpartijdig zijn en er geen persoonlijk belang hebben bij hebben de verklaringen van verzoekers om internationale bescherming onjuist weer te geven. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker weinig informatie heeft over de verdere afwikkeling van zijn problemen:

“Verder informeerde u zich maar zeer beperkt over de verdere afwikkeling van uw problemen. U hoorde van uw moeder dat de talibancommandant Z(...) intussen een belangrijke functie heeft maar u wist niet dewelke (CGVS, p. 16). Over de andere talibancommandanten verantwoordelijk voor de dood van uw vader heeft u geen idee of zij nog in uw regio aanwezig zijn (CGVS, p. 16). U bleek evenmin op de hoogte van het wedervaren van uw schooldirecteur, nochtans een sleutelfiguur in uw relaas. Zijn verdere relatie met de taliban zou immers een aanwijzing kunnen betekenen voor uw eigen veiligheidsrisico. Het feit dat u op geen enkel moment nog vroeg naar wat er met hem gebeurde na uw vertrek (CGVS, p. 13) en niet wist of hij nog steeds directeur is van uw school (CGVS, p. 16) ondermijnt de geloofwaardigheid van uw eigen vrees dan ook verder.”

Verzoeker kan de gedane vaststellingen niet afdoende verklaren of verschonen door te stellen dat er geen rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd, aangezien hij vijftien jaar oud was toen hij Afghanistan verliet en het enige wat hem aanbelangde was zijn thuisland te verlaten om zijn leven te redden. Er blijkt niet, en verzoeker toont evenmin aan, dat hij op het ogenblik van de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten dermate jong was dat hij zich daarvan niet bewust kon zijn of dat van hem geen interesse mag worden verwacht in de verdere ontwikkelingen die zich in verband hiermee na zijn vertrek nog zouden hebben voorgedaan teneinde het risico bij terugkeer in te kunnen schatten. Er dient in dit verband te worden benadrukt dat ook van personen met een jeugdige leeftijd redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij de feiten die aanleiding hebben gegeven tot hun vertrek uit hun land van herkomst *in concreto* aannemelijk maken door hierover coherente, gedetailleerde, volledige en logische verklaringen af te leggen. Bovendien was verzoeker op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS reeds zeventien jaar oud. Evenmin kan verzoeker afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen door te betogen dat hij zijn moeder vragen stelde, maar zij hem alleen informatie gaf over zijn persoonlijke situatie. De Raad merkt namelijk op dat verzoeker wel via zijn moeder te weten kwam dat de talibancommandant Z. intussen een belangrijke functie kreeg (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Verzoeker maakt niet duidelijk waarom zijn moeder dan niet vertelde welke functie dit was, noch wat er met de andere talibancommandanten of de schooldirecteur gebeurde, elementen die wel degelijk van belang zijn om, zoals de adjunct-commissaris terecht vaststelt, verzoekers eigen veiligheidsrisico in te schatten. Verzoekers betoog is bijgevolg niet afdoend om de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

De stukken die verzoeker tijdens de administratieve procedure heeft neergelegd ter staving van zijn relaas kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen (AD, stuk 5, 'Documenten'). De *taskara* van verzoekers vader kan enkel dienen ter staving van diens identiteit. De brief van de dorpsoudsten vertoont een gesolliciteerd karakter aangezien verzoekers moeder hierom vroeg (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9) en vermeldt louter verzoekers herkomst, maar niet de concrete problemen die hij in Afghanistan gekend zou hebben (*Ibid.*).

De algemene informatie over de situatie in Afghanistan die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 3-5), heeft geen betrekking op zijn persoon, noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

De kopie van verzoekers *taskara*, gevoegd bij zijn aanvullende nota, werd *supra* reeds besproken. De overige stukken gevoegd bij zijn aanvullende nota (aanvullende nota verzoeker, stukken 1, 2, 4 en 5) alsook de getuigenis van verzoekers voormalige voogd en de foto van verzoeker en zijn vriendin (stukkenbundel verzoeker, stukken 6 en 7) hebben betrekking op zijn leven in België en houden geen verband met de feiten die ten grondslag zouden hebben gelegen aan het vertrek uit zijn land van herkomst.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten, alsook zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met – en een geponde vrees voor vervolging door – de taliban.

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van het feit dat hij in België verbleven heeft en hij meent als verwesterd te zullen worden gezien.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties,

kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – *i.e.* onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen

uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode van 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het

onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het louter feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *'zina'* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de tegenpartij hem betreffende zijn vrees voor vervolging omwille van zijn verblijf in Europa geen enkele vraag heeft gesteld. Verzoeker is evenwel zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en het is niet aan de *protection officer* van het CGVS om het gehoor te sturen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker de gelegenheid heeft gekregen om spontaan verklaringen af te leggen over alle redenen waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten en er niet meer naar kan terugkeren en dat ook zijn advocaat en voogd in de gelegenheid waren om hierover opmerkingen te maken (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11, 16-17). Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt. Uit de volgende pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat de adjunct-commissaris verzoekers mogelijke problemen bij terugkeer na zijn verblijf in België heeft onderzocht:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt

door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker hekelt tevens dat hij ten onrechte "niet terug voor een nieuw gesprek opgeroepen (werd) om opnieuw gehoord te worden over zijn angsten bij zijn terugkeer, gelet op de ontwikkeling van de situatie in Afghanistan". De Raad wijst erop dat verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond op 18 november 2021 en dus na de machtsovername door de taliban, waardoor hij tijdens dit persoonlijk onderhoud in de mogelijkheid was "zijn angsten bij zijn terugkeer, gelet op de ontwikkeling van de situatie in Afghanistan", toe te lichten. De Raad herhaalt dat verzoeker bovendien hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kan afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen kan voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, gelet op het feit dat hij Afghanistan op vijftienjarige leeftijd verliet, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker heeft tot zijn vijftien jaar in Afghanistan verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan, die nog in hetzelfde dorp woont (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4; AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 17). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker intussen bijna vier jaar in België verblijft kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker legt een rapport van het OKAN-onderwijs van het schooljaar 2021-2022 en enkele loonfiches (aanvullende nota verzoeker, stuk 1 en 5) neer, stelt in het weekend en op feestdagen te werken bij een restaurant of de kruidenierswinkel, soms de rol van tolk op zich te nemen en ondertussen goed Frans te kunnen. Tevens voegt verzoeker een foto toe van zichzelf met zijn vriendin, die geen moslim is, een brief van G. T., zijn voormalige voogd, foto's van in de minivoetbalclub en een foto van een artikel met betrekking tot een optreden van jonge asielzoekers waaraan verzoeker deelnam (stukkenbundel verzoeker, stuk 6 en 7; aanvullende nota verzoeker, stuk 2 en 4), waaruit verzoeker zijn sociale en sportieve karakter, zijn bereidheid tot integratie en zijn openheid ten aanzien van de westerse waarden en vrijheden blijkt. Op basis van deze stukken kan worden vastgesteld dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België, doch wijst de Raad erop dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en een (toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn werk, opleiding, zijn sociale contacten, het deelnemen aan activiteiten en het in enige mate beheersen van een landstaal bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De Raad benadrukt hierbij dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, zoals onder meer via scholing, sociale contacten en tewerkstelling, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een

redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft het betoog van verzoeker over leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover

van het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire

systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog kan niet tot een andersluidende conclusie leiden.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat er een groot gebrek aan informatie is over de situatie in Afghanistan en de bedoelingen van de taliban. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoede van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36- 43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de

huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUA "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUA "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kaboel en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "meest actieve groep" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "veel minder actief dan in 2022" (COI Query "Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de de-facto militaire troepen of de de-factopolitiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query "Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN acht ISKP-aanslagen in drie provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri en twee aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) ten opzichte van 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI Query "Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 2 februari 2024, p. 7).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "*Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED 1 826 veiligheidsincidenten. Kaboel is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", mei 2024, p. 113; COI Query "*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 2 februari 2024, p. 4). In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan. In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van "aanvallen tegen burgers" worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de de-factoregering. Verder worden in Kaboel dertig burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de de-factoregering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn. Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot

12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders. Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('*Explosive remnants*') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI Query "*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 2 februari 2024, p. 4). UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden. In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met vijftien burgerdoden als gevolg. ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en elf gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is. De UCDP registreert tien van zulke incidenten, waarbij dertien burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP acht incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara-gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval zeven doden en één gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en dertig gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI Query "*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, herhaalt de Raad nogmaals dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn toenmalige voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Waar verzoeker "*nog meer subsidiaire*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT